16/05/2020

“Δοξάζουμε το Θεό που ανταμώνουμε μέσα στην Αγία Εκκλησία”

Οικουμενικό Πατριαρχείο / Αρχιεπισκοπή Κρήτης

Συνοδική Εγκύκλιο για την Κυριακή της Σαμαρείτιδος απέστειλε στο λαό της Κρήτης η Ιερά Επαρχιακή Σύνοδος της Εκκλησίας της Κρήτης όπου αναφέρει μεταξύ άλλων “Ο Θεός θα μεταμορφώσει το κακό σε ευλογία, την καταστροφή σε ευκαιρία, τον πειρασμό σε σωτηρία, γιατί για τον Θεό δεν υπάρχουν αδιέξοδα, ραγίζει τα μνήματα της Ιστορίας και σκορπά Ανάσταση. Ας μη λησμονούμε εξ᾽ άλλου, ότι, εκεί που η ψυχή είναι άδεια από ανθρώπινες χαρές, εκεί έρχεται ο Θεός να γεμίσει το κενό. Ο Θεός δεν είναι Θεός του πόνου, της θλίψης και της ασθένειας, αλλά Θεός της χαράς και της ζωής”.

“Δοξάζουμε το Όνομα του Τρισαγίου Θεού, με τις πρεσβείες του Αγίου Αποστόλου Τίτου, Πρώτου Επισκόπου Κρήτης και πάντων των Κρητών Αγίων, διότι και πάλι ανταμώνουμε μέσα στην Αγία μας Εκκλησία και κοινωνούμε όλοι από το ίδιο Άγιο Ποτήριο, το Σώμα και το Αίμα του Χριστού, Μυστήριο των Μυστηρίων και γεγονός αδιαπραγμάτευτο για την Ορθόδοξη Εκκλησία” καταλήγει η Εγκύκλιος.

Διαβάστε αναλυτικά:

Πρός
τούς Αἰδεσιμωτάτους Κληρικούς, τούς Ὁσιωτάτους Μοναχούς
καί τόν εὐσεβῆ Λαό τῆς Ἐκκλησίας Κρήτης

Ἀγαπητοί μας, Χριστός Ἀνέστη!

Ὅλοι γνωρίζετε ὅτι ὁ Τόπος μας, ἡ Ἑλληνική κοινωνία, ἡ ὑφήλιος ὅλη καί ὁ καθένας ἀπό ἐμᾶς, περνᾶμε στενάχωρες καί δύσκολες ἡμέρες, ἀπό τή λοιμική νόσο τῶν καιρῶν μας. Ἄλλαξε ἡ καθημερινότητά καί οἱ προγραμματισμοί μας. Τά σχέδιά μας ἀνατράπηκαν, ἡ αἴσθηση ὅτι τά πάντα μποροῦμε νά τά ἐλέγχουμε γκρεμίστηκε, καί οἱ ἰσχυροί τῆς γῆς φάνηκαν ἀνίσχυροι καί ἀνήμποροι μπροστὰ σέ ἕνα ἀπειροελάχιστο καί ἀθέατο ἰό. Κάτι τόσο μικρὸ ἀπείλησε τή μεγάλη ἰδέα γιά τόν ἑαυτό μας.

Αὐτό, ὅμως, μᾶς βοήθησε νά ταπεινωθοῦμε καί νά σκεφτοῦμε τά λόγια τοῦ Κυρίου, «...πᾶς ὁ ὑψῶν ἑαυτόν ταπεινωθήσεται...»,1 δηλαδή, «...ἐκεῖνος πού ὑψώνει τόν ἑαυτό του θά ταπεινωθεῖ...». Ἄλλωστε, γνωρίζουμε ὅλοι καλά, ὅτι τίποτε δέν ὡριμάζει καί δέν βαθαίνει τόν ἄνθρωπο, ὅσο μία δοκιμασία. «Ἔπαρον τούς πειρασμούς καί οὐδείς ὁ σωζόμενος», δηλαδή, «Σήκωσε, πᾶρε τούς πειρασμούς καί κανένας δέν θά σωθεῖ»2. Γιατί, μέ ποιόν ἄλλο τρόπο, παρά ὡς μία δοκιμασία, θά μποροῦσε νά ἑρμηνευθεῖ ἡ περιπέτεια πού βιώνουμε καί ὡς ἕνα παγκόσμιο πνευματικό ἐπιτίμιο, πού ἐπιτρέπει ὁ Θεός, ὄχι φυσικά ὡς τιμωρία, ἀλλά ὡς παιδαγωγία.

Πρωτόγνωρος βέβαια ὁ «κανόνας» αὐτός γιά ἐμᾶς, τούς ἀνθρώπους τοῦ σήμερα, ἀλλά ὄχι γιά τό χθές τοῦ πλανήτη μας. Αὐτός ὁ κόσμος, μαζί μέ τούς ἑκατομμύρια ἀνθρώπους πού ἔζησαν στή ράχη τῆς Ἱστορίας του, γνώρισε ὄχι μονάχα πολλές πανδημίες, ἀλλά καί ποικίλες δοκιμασίες. Κι ὅμως, ὁ Θεός τόν δημιούργησε γιά νά ζήσει, νά ἐπιβιώσει καί νά ὑπάρξει. Γιατί ὁ Θεός εἶναι πηγή ζωῆς καί ποτέ θανάτου, «ἵνα ζωήν ἔχωσιν καί περισσόν ἔχωσιν»3, δηλαδή «γιά νά ἔχουν ζωή καί περίσσεια ζωῆς». Εἶναι πάντα μέ ἐκείνους πού ἀγωνίζονται νά σώσουν τή ζωή, ἀκόμη καί ἑνός ἀνθρώπου.

Νά εἶστε βέβαιοι, ὅτι αὐτό θά γίνει καί τώρα. Ὁ Θεός θά μεταμορφώσει τό κακό σέ εὐλογία, τήν καταστροφή σέ εὐκαιρία, τόν πειρασμό σέ σωτηρία, γιατί γιά τόν Θεό δέν ὑπάρχουν ἀδιέξοδα, ραγίζει τά μνήματα τῆς Ἱστορίας καί σκορπᾶ Ἀνάσταση. Ἄς μή λησμονοῦμε ἐξ᾽ ἄλλου, ὅτι, ἐκεῖ πού ἡ ψυχή εἶναι ἄδεια ἀπό ἀνθρώπινες χαρές, ἐκεῖ ἔρχεται ὁ Θεός νά γεμίσει τό κενό. Ὁ Θεός δέν εἶναι Θεός τοῦ πόνου, τῆς θλίψης καί τῆς ἀσθένειας, ἀλλά Θεός τῆς χαρᾶς καί τῆς ζωῆς.

Μετά ἀπό ἀτομικές καί συλλογικές θυσίες, ὧρες καί ἡμέρες γεμάτες ἀγωνία, ἡ κοινωνία μας φαίνεται νά πορεύεται πρός τήν ἔξοδο τῆς πρώτης «μάχης» αὐτῆς τῆς θανατηφόρου πανδημίας. Αἰσιοδοξία καί ἐλπίδα γεμίζουν τίς καρδιές μας, γιατί μία περίοδος ἐγκλεισμοῦ τερματίζεται. Αὐτό, ὅμως, τό γεγονός, δέν πρέπει νά μᾶς ὁδηγήσει σέ μία ψυχική ἀντιδραστικότητα, ἀπείθειας καί παραβίασης τῶν κανόνων προφύλαξης ἀπό τόν ἰό. Σίγουρα βγαίνουμε νικητές ἀπό μία πρώτη σκληρή μάχη, ἀλλά δέν τελείωσε ὁ «πόλεμος». Ἡ ἀνθρώπινη ζωή πρέπει νά προστατευθεῖ, ὡς μέγιστο δῶρο τοῦ Θεοῦ. Οἱ χριστιανοί δέν εἴμαστε ἐραστές τοῦ θανάτου, δέν μισοῦμε τόν κόσμο καί τή ζωή, δέν ἐργαζόμαστε γιά τήν καταστροφή, ἀλλά γιά τή μεταμόρφωση ὅλης τῆς κτίσης σέ εἰκόνα καί πρόγευση τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Ὅλη αὐτή τήν δοκιμασία ἄς τήν μεταμορφώσουμε σέ εὐκαιρία μετάνοιας καί αὐτοκριτικῆς. Ὅλοι μαζί, νά φανερώσουμε στόν κόσμο, στήν κοινωνία μας, ὅτι οἱ ἄνθρωποι τῆς Ἐκκλησίας, οἱ Χριστιανοί, εἴμαστε ἄνθρωποι εὐθύνης ἀπέναντι στόν πλησίον μας, προασπιζόμαστε τή ζωή καί ἀγωνιζόμαστε γιά τήν πρόοδο, δέν ἀντιμαχόμαστε τήν ἐπιστήμη, δέν ἀπειλούμαστε ἀπό τόν φόβο ἤ τήν ἀπειλή μιᾶς παθολογικῆς καταστροφολογίας ἤ προφητομανίας. Ὁ ἄνθρωπος πού βιώνει τήν κατά Χριστόν ζωή, ὅταν οἱ ἄλλοι σπέρνουν τόν πανικό καί τόν φόβο, ἐπιλέγει τό φῶς ἀπέναντι στό σκοτάδι τῶν συνωμοσιολόγων καί ταραχοποιῶν τῆς διανοίας. Ὁ Ἅγιος Πορφύριος ὁ Καυσοκαλυβίτης, τονίζει τό ἑξῆς: «Νά προσπαθεῖς νά μή σπρώχνεις ἀπό μέσα σου πρός τά ἔξω τά κακά πού ἔχεις, ἀλλά νά ἀνοίγεις τήν πόρτα γιά νά ἔλθει τό φῶς, πού εἶναι ὁ Χριστός, καί θά φύγουν τά σκοτάδια σου, πού ὑπάρχουν μέσα σου»4. Αὐτή εἶναι καί ἡ μαρτυρία τῆς Ἐκκλησίας, μέσα σέ ἕνα κόσμο πού γεύεται τήν πικρία τῆς ἀπόγνωσης, νά κομίζει τή γλυκύτητα τῆς πίστεως, νά βεβαιώνει ὅλους, ὅτι τήν τελευταία λέξη τήν λέει πάντα ὁ Θεός. Ὅτι ἡ χαρά εἶναι πιό δυνατή ἀπό τόν πόνο, γιατί ὁ πόνος δέν ἐξαλείφει τή χαρά, τῆς δίνει ὡριμότητα καί βάθος.

Χρειάζεται ἐγρήγορση, ὥστε νά μήν παγιδευτοῦμε σέ φωνές πού προσπαθοῦν νά μᾶς ἐγκλωβίζουν στόν φόβο, ἐκεῖνο τό συναίσθημα πού ἀγαποῦν καί χρησιμοποιοῦν οἱ ἐξουσίες τῶν ἐφήμερων κοσμικῶν πλαισίων, ὥστε νά ἐλέγχουν τίς συνειδήσεις καί τήν ἐλευθερία τοῦ πνεύματος, μακρυά ἀπό τήν ἐλευθερία καί τό φωτισμό τοῦ

Παρακλήτου. Ἂς μήν ξεχνᾶμε, ἄλλωστε, ὅτι ὁ προφήτης καί ἡ προφητεία στήν Ἐκκλησιαστική ἐμπειρία μας, οὐδέποτε ὑπῆρξε λόγος ἐκφοβισμοῦ καί ἀπόγνωσης, ἀλλά φωνή πού ξυπνοῦσε, ἀφύπνιζε ναρκωμένες συνειδήσεις. Αὐτός εἶναι ὁ προφήτης τῆς Ἐκκλησίας. Ἐκεῖνος πού θυμίζει σέ ἕναν ὁλάκερο λαό ἤ σέ μία ἀνθρώπινη καρδιά τόν Θεό πού λησμόνησε.

Κρατῆστε, λοιπόν, μακριά τό βλέμμα καί τήν ἀκοή τῆς ψυχῆς σας, ἀπό φωνές διασπαστικές, καταστροφολογικές καί ἀντιεκκλησιαστικές. Δέν πρέπει σέ καμία περίπτωση νά ἐπιτρέψουμε σέ αὐτές τίς φωνές νά διασποῦν τήν ἑνότητα τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας. Κλῆρος καί Λαός, Ἐπίσκοποι, Πρεσβύτεροι, Διάκονοι, Μοναχοί καί Λαϊκοί, εἴμαστε μέλη τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ. Κανείς δέν εἶναι πάνω ἀπό τήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Τά χαρίσματα τοῦ Θεοῦ δέν δίδονται γιά νά κτίζουμε τούς ἀτομικούς μύθους καί τήν ἀποκλειστικότητά μας, ἀλλά γιά νά οἰκοδομεῖται τό Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Γι᾽ αὐτό εἶναι σημαντικό, τόσο τό σωστό, ἀλλά ἀκόμα καί τό λάθος μας νά εἶναι ἐντός τῆς Ἐκκλησίας.

Δοξάζουμε τό Ὄνομα τοῦ Τρισαγίου Θεοῦ, μέ τίς πρεσβεῖες τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Τίτου, Πρώτου Ἐπισκόπου Κρήτης καί πάντων τῶν Κρητῶν Ἁγίων, διότι καί πάλι ἀνταμώνουμε μέσα στήν Ἁγία μας Ἐκκλησία καί κοινωνοῦμε ὅλοι ἀπό τό ἴδιο Ἅγιο Ποτήριο, τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ, Μυστήριο τῶν Μυστηρίων καί γεγονός ἀδιαπραγμάτευτο γιά τήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία.

Μέ πατρικές εὐχές καί ἐν Χριστῷ Ἀναστάντι ἀγάπη

† Ὁ Κρήτης Εἰρηναῖος, Πρόεδρος
† Ὁ Γορτύνης καί Ἀρκαδίας Μακάριος
† Ὁ Ρεθύμνης καί Αὐλοποτάμου Εὐγένιος
† Ὁ Κυδωνίας καί Ἀποκορώνου Δαμασκηνός
† Ὁ Λάμπης, Συβρίτου καί Σφακίων Εἰρηναῖος
† Ὁ Ἱεραπύτνης καί Σητείας Κύριλλος
† Ὁ Πέτρας καί Χερρονήσου Γεράσιμος
† Ὁ Κισάμου καί Σελίνου Ἀμφιλόχιος
† Ὁ Ἀρκαλοχωρίου, Καστελλίου καί Βιάννου Ἀνδρέας